

Yalancı Portakal Ağacı

— CananKorkmaz · 09 Mart 2015

Mülemma bir ışık huzmesinden süzüldü
Dünden
Yarına yansıma
Dudaklardan düşen sancılar

Bir gündüz düşü
Rüzgâr
Hiçbir boşluğa mahal vermeden doluyor can özüme
Kapansa kapılarım
Bir ince imden sızıyor
Ürpertisi diken batan bedenime

Gölgemi bilen güneş
Yansıma olduğum,
Bilmeyen karanlık
Işığın kendisi olduğum
Aldatmacasında...

İnce bir terennüm
Muallâk bir sancıda gıcırdar düşlerimden
Çokluk içindeki yalnızlık
Yalnızlıktaki kalabalık uçuşur sözlerinde
Rengârenk kanatlı kelebek konar tellerine
Bir soluk üşüşür beden denen giysime
Bir ömür hediyesi
Bir günlük nefesinde

Es Rüzgâr
Dallarımı savurup üzerine
Süpür senden önceki sızıları
Yeni bir boran sür ömrüme
Çevir beni tersime

Es
Hüzün şarkıları çınlarken şakağında

Kaç mevsim eskittim bilsen karanlıklarda
İnadıma kaç güneş doğdu odalarım
At dehlizlerinde gezinen haykırışları
Affet heybendeki yalancı suretleri
Kucakla aslını...

Rüzgâr!

Mim koy
Yüreğinden damlayan suslara
Anlat içindeki müebbet ıssızlıkları
Buradayım
Üşütmem yalnızlıkları...

Meyvesini veriyor bak yine ömrüme
Yalancı bir portakal ağacı...

Canan Korkmaz / İZMİR

Şiirime nefes olan K A L İ M E R A 'ya sevgilerimle...